

POVESTE DE IARNĂ

**Prof. Durlă Maria-Mirela
Grădinița P.P. Nr. 3, Petroșani, jud. Hunedoara**

Iarna este a patra fiică a bătrânului an. De obicei se instalează în țara noastră la începutul lunii decembrie, venind cu frig și lapoviță. Treptat frigul se transformă în ger, iar lapovița în ninsoare. Întreg pământul, câmpiile, dealurile și muntele se îmbracă în mantia albă a zăpezii.

Pentru ogoare zăpada este foarte folositoare. De cu toamnă țăranii cooperatori au semănat grâul, iar pe timpul iernii zăpada îl ține la căldură și îl ferește. Dar și copiii se bucură foarte mult de zăpadă. Aceștia, de cum dă prima ninsoare, merg la derdeluș și se dau cu sania, ori fac oameni de zăpadă cărora le pun un morcov în loc de nas, cărbuni în loc de nasturii de la haină și de asemenea o oală veche pe cap, care ține loc de pălărie. Alți copii merg pe lacul înghețat și acolo pot patina, dar acest lucru este și foarte periculos pentru că gheața se poate rupe în orice clipă și pot cădea în apă rece și muri din cauza frigului.

Tot iarna gospodarii de pretutindeni taie porcul, din care apoi se prepară mâncăruri foarte gustoase precum slănină, cârnați, tobă, piftie, sarmale sau carne de porc prăjită. Întotdeauna gospodinele harnice au cămărilor pline iarna, pentru că s-au îngrijit din timpul anului. În cămărilor lor se găsesc: murături, zacuscă, bulion, compoturi și dulceturi, sticle cu vin. În ultimele zile ale anului toți copiii cumiți îl așteaptă pe Moș Gerilă. Acesta este un moș bătrân care împarte cadouri celor ce nu au fost obraznici, au luat note bune și au ascultat de părinți sau bunici. Iarna se termină în ultima zi a lui februarie, 28 sau 29 în funcție de anul în care ne aflăm.

Era o seară liniștită de Decembrie. Era ziua de dinaintea Crăciunului. Toată ziua, cerul gri nu lăsase soarele să privească pământul acoperit de plapuma rece a iernii.

Crivatul aprig se joacă prin văzduh cu norii grei de zăpadă, conturându-le forme năstrușnice. Fulgii de nea se rotesc amețitor într-o horă argintie, chemându-ne parcă să ne alăturăm lor în acest dans minunat. O plapumă albă și rece acoperise pământul negru.

La noi în casă, forfota mare, mama făcea din greu cozonaci, iar eu, împreună cu tata împodobeam bradul cu mii de luminițe cu forme și culori diferite foarte frumoase. Deodată se auzi un clinchet de clopoțel și glasuri vesele de copii... erau colindătorii care vin în fiecare an cu colinde, pentru a vesti nașterea Mântuitorului. După-amiază am ieșim afară împreună cu tata și am făcut un om mare de zăpadă. I-am dat numele "Crăiasa fulgilor de nea" deoarece era făcută din mii și mii de fulgi strălucitori. Se lasă seara, luna se ridică elegantă ca o regină peste casele acoperite de zăpadă pufoasă abia așternută și cu o suflare parcă arunca bucăți cristaline dintr-o oglindă, făcând zăpada foarte sclipitoare. Ei bine ziua ajunului nu era doar când veneau colindătorii, ci și când colindam. Ne adunăm în grupuri-grupulețe și mergeam la colindat cu cine știe ce colinda vai de capul ei... important era unul să știe bine ca noi restul spuneam numai refrenul. Uneori mai schimbăm grupul - pe parcurs apărea neînțelegeri între membri dar dacă se întâmpla să mergem pe la același case unde

deja noi fusesem ne ghicea imediat oamenii și ne săreau de la plată. Spre seară, după colindat am cinat în familie cu rudele.

Spre dimineață vraja nopții își pierde farmecul, iar o perdea de ceață se ivește. Peste puțin timp, bătrânul soare își ridică minunatele raze strălucitoare de după munți.

În casa mea era liniște, doar instalația bradului se auzea, eu mă gândeam la ce oare mi-a adus moșul și așteptam nerăbdătoare să aud vocea mamei strigându-mă pentru a vedea cadourile mult așteptate.

Nu peste mult timp se auzi ușa, era mama, bucuoroasă am întrebat-o dacă moșul a venit și la noi. Doamne ce fericită eram când scotoceam în sacul ce m-i se părea fără fund... dar dintre toate cel mai mult îmi plăceau portocalele... nimic nu era mai bun ca aceste fructe frumos mirositoare și Zemoase. În ziua Crăciunului, la prânz era masa mare de Crăciun la care se scoteau toate bunătățile: fripturica de porc, răcitur, salate, plăcinte, cozonaci... și turtele rămase din ajun bine înmuiate cu coajă de portocală și nuci presărate printre foi... ce bune mai erau...

Bineînțeles că nu lipsea joaca... afară în zăpadă unde fiecare se lauda cu ce-a primit de la Moș Crăciun. Mulți copii mai eram și era mare bucurie trasul cu săniile, derdelușul. Ne îndopam cu

mâncare bună și prăjituri și ne săturăm de joacă.

Revelionul venea întotdeauna cu mare zarvă. Adulți și tineri mascați veneau cu tot felul de clopoței, bice, buhaiuri, tobe, trompete, baloane și spuneau plugușorul. În jur de doisprezece noaptea totul se liniștea pentru câteva minute fiecare încercând să ajungă la locul de destinație unde avea să întâmpine anul nou.

Apoi a doua zi mergeam cu sorcova și semnatul și trebuia să mergem pe la toate rudele căci altfel ieșea foc și pară... Sorcovitul și semnatul erau foarte dorite presupunând că aduc noroc.

Mai aveam câteva zile și se termina vacanța de iarnă. Aveam să pornim din nou prin zăpada zi de zi spre școală, unde aveam să împărtășim și cu colegii pe care nu i-am văzut în vacanță ce năzbâtii am făcut și ce cadouri minunate ne-a adus Moș Crăciun.